

Keď sa Alfréd prebral, bola opäť tma a znova bol sám.
Zaľetel k najbližšiemu stromu a tam našiel v dutine
podriemkavať malú veveričku.

Zavesil sa na konár a čakal, kedy sa zobudí,
ale trvalo to celú večnosť.

„Ako si skrátim čas?“ uvažoval.

„Počítaním ovečiek? To asi nie, keďže tu nijaké nie sú.

Spočítam aspoň lieskovce na strome.“

Lenže ako tak počítal, zase zaspal.

Alfréd bol sklamaný.

Nielen preto, lebo si nenašiel nijakého kamaráta,
ale aj preto, lebo nevedel vyriešiť vážny problém.

„Ako je možné, že keď som hore, všetci okolo mňa spia?“
nešlo mu do hlavy. „Celý deň prespím a celú noc som sám.“

Takto ho to veru vôbec nebavilo.

Rozhodol sa skončiť s hľadaním nových kamarátov
a vrátiť sa do jaskyne. „Ved' čo, prespať celé dni môžem aj tam.“

Keď tu zrazu začul povedomé zvuky.

„Je to naozaj možné?“ tešil sa a ponáhl'al sa do jaskyne
ako zmyslov zbavený.